

13 Internationell arvsbeskattning

13.1 Inledning

Bestämmelser om arvsskatt finns i lagen (1941:416) om arvsskatt och gåvoskatt (AGL) och i arvs- och gåvoskatteförordningen (1958:563).

En person kan vid sin död ha anknytning till flera olika stater. Den avlidne kan t.ex. ha varit bosatt i staten A, medborgare i staten B, efterlämnat arvingar i staten C och innehaft egendom belägen i staten D.

Principerna för arvsbeskattningens omfattning i territoriellt hänseende förändrades väsentligt genom lagstiftning som trädde i kraft den 1 januari 1989 (prop. 1988/89:53). Sverige anslöt sig genom denna lagstiftning till den internationellt vedertagna principen att den enskilda statens beskattningsrätt i första hand ska baseras på domicilprincipen och inte nationalitetsprincipen. Det är arvlåtarens eller testators personliga förhållanden som principiellt är avgörande för skattskyldighetens omfattning, medan mottagarens status endast undantagsvis påverkar denna. Domicilprincipen innebär att det avgörande för skattskyldighetens omfattning är var den skattskyldige vid sin död var bosatt och inte medborgarskapet. Det finns vissa spärregler som innebär att medborgarskapet i någon mån behåller sin betydelse.

Trots att Sverige övergått till domicilprincipen kan ändå dubbelbeskattning uppkomma. Genom tillämpning av ingångna dubbelbeskattningsavtal blir den slutliga arvsbeskattningen ofta delad mellan två länder.

Skattskyldighet

Skattskyldig är enligt 2 § AGL den som förvärvar egendomen.

Skattskyldighetens inträde

Skattskyldigheten inträder enligt 5 § AGL vid arvlåtarens eller testators död. I vissa fall är dock tidpunkten för skattskyldighetens inträde framskjuten (se 6 – 9 §§ AGL).

13.2 Skattskyldighetens territoriella omfattning

Frågan om den territoriella omfattningen av den svenska arvs-skattskyldigheten regleras i 4 § AGL.

4 § AGL

Arvsskatt tas ut för egendom inom eller utom Sverige som efterlämnas av den som vid sin död var bosatt eller stadigvarande vistades i Sverige eller var antingen svensk medborgare eller gift med en svensk medborgare och hade flyttat från Sverige mindre än tio år före dödsfallet.

Arvsskatt tas också ut för följande slag av egendom som efterlämnas av en annan person än som avses i första stycket, nämligen

1. fast egendom, tomträtt och vattenfallsrätt i Sverige,
2. i Sverige befintlig lös egendom som är att hänföra till anläggnings- eller driftkapital i förvärvsverksamhet som bedrevs här av den avlidne,
3. andel i bostadsrättsförening, bostadsförening eller bostadsaktiebolag i Sverige och rätt till royalty och periodiskt utgående förmån från egendom som avses i punkten 2,
4. svenska aktier och andelar i svenska ekonomiska föreningar, bolag, aktiefonder och rederier, under förutsättning att de efterlämnas av svensk medborgare.

Utlänning, som vid sin död tillhörde främmande makts härvarande beskickning eller lönade konsulat eller beskickningens eller konsulatets be-tjänning, anses inte ha varit bosatt här i riket; ej heller sådan persons make, barn under 18 år och enskilda tjänare, om de vid sin död bodde hos honom och var utlänningar.

13.2.1 Obegränsad skattskyldighet

Med obegränsad skattskyldighet avses att den avlidnes hela kvarlåtenskap ska bli föremål för svensk arvsskatt, oavsett i vilket land de enskilda tillgångarna fanns vid dödsfallet och oavsett vilken egendom kvarlåtenskapen bestod av.

Bestämmelser om obegränsad arvsskattskyldighet finns i 4 § första stycket AGL. All egendom – oberoende av var i världen den är belägen – som efterlämnas av en person, som vid sin död var bosatt eller stadigvarande vistades i Sverige ska tas upp till arvsbeskattning här i landet. Obegränsad skattskyldighet gäller även, enligt samma lagrum, för egendom som efterlämnas av en person som var antingen svensk medborgare eller gift med en svensk medborgare och hade flyttat från Sverige mindre än tio år före dödsfallet.

I det enskilda fallet kan emellertid skattskyldigheten minskas eller elimineras på grund av dubbelbeskattningsavtal.

Domicilprincipen

Utgångspunkten för den obegränsade skattskyldigheten vid arvsbeskattningen är, som framgår av 4 § första stycket AGL, den omständigheten att den avlidne vid dödsfallet var bosatt här i

riket. Med bosättning likställs det förhållandet att den avlidne stadigvarande vistades här.

Lagtexten innehåller inte någon definition av hemvistbegreppet; inte heller förs någon diskussion om detta i prop. 1988/89:53. Någon äldre arvsskattepraxis beträffande begreppet finns inte, eftersom AGL intill utgången av år 1988 byggde på nationalitetsprincipen som grundregel.

Med bosättning likställs, som ovan nämnts, att en person vid sin död stadigvarande vistades i riket. Även om uttryckssättet i AGL överensstämmer med motsvarande benämningar i lagstiftningen om inkomst- och förmögenhetsskatt, torde i praktiken något högre krav ställas på vistelsens varaktighet när det gäller AGL:s tillämpning, eftersom arvsskatten är en skatt av engångskaraktär.

Det förlängda hemvistbegreppet

Bestämmelserna om bosättning och stadigvarande vistelse kompletteras med en särskild utflytningsregel. Enligt 4 § första stycket AGL föreligger obegränsad arvsskatteskyldighet för egendom, som efterlämnas av en utomlands bosatt svensk medborgare eller av den som var gift med en svensk medborgare, om utflyttning från Sverige skett mindre än tio år före dödsfallet. I prop. 1988/89:53 s. 10 uttalas beträffande denna bestämmelse att det inte är ”godtagbart att det allmännas skatteanspråk skulle sättas ur spel omedelbart efter det att den skattskyldige flyttat ut ur Sverige”. Det är här fråga om en strikt verkande regel och inte en presumptionsregel som kan motbevisas. Lagtexten preciserar inte vad som menas med uttrycket ”flyttat från Sverige”. Frågan är inte heller berörd i prop. 1988/89:53. I SOU 1987:62 s. 99 betecknas tioårsfristens början som ”dagen för avresan från Sverige”. Regeln är tillämplig om den avlidne var svensk medborgare vid dödsfallet. Utflyttning och byte av medborgarskap medför därför att den obegränsade skattskyldigheten omedelbart upphör då personen avstår från sitt svenska medborgarskap.

Det förlängda hemvistbegreppet träffar också en utländsk medborgare som var gift med en svensk medborgare vid dödsfallet och som flyttat från Sverige inom samma tioårsfrist. I denna regels konstruktion ligger den förutsättningen att arvlåtaren eller testator haft sin hemvist i Sverige någon gång under tioårsperioden. Däremot behöver inte äktenskapet ha ingåtts medan personen i fråga bodde i Sverige. Obegränsad arvsskatteskyldighet föreligger alltså om arvlåtaren eller testator bott i Sverige någon tid, därefter flyttat härifrån, ingått äktenskap med svensk medborgare under bosättningen utomlands samt avlidit inom tio år från utflyttningen.

13.2.2 Begränsad skattskyldighet

Även om obegränsad skattskyldighet inte föreligger kan egendomen bli föremål för beskattning i Sverige. För viss egendom som anses ha särskilt stark anknytning till Sverige tas det ut arvsskatt även om den avlidne inte hade hemvist i Sverige eller omfattas av ovannämnda spärregler – begränsad skattskyldighet.

Bestämmelser om begränsad skattskyldighet finns i 4 § andra stycket AGL.

Egendom som omfattas av den begränsade skattskyldigheten

Den begränsade skattskyldigheten omfattar följande slag av egendom:

1. Fast egendom, tomträtt och vattenfallsrätt i Sverige.
Att varje land förbehåller sig rätten att beskatta fast egendom i landet återspeglar en internationellt allmänt vedertagen princip.
2. I Sverige befintlig lös egendom som är att hänföra till anläggnings- eller driftkapital i förvärvsverksamhet som bedrivs i Sverige av den avlidne,
3. andel i bostadsrättsförening, bostadsförening eller bostadsaktiebolag i Sverige och rätt till royalty och periodiskt utgående förmån från egendom som avses i punkten 2.
4. svenska aktier och andelar i svenska ekonomiska föreningar, bolag, aktiefonder och rederier, under förutsättning att de efterlämnas av svensk medborgare.

Avdragsrätt för skulder

Om begränsad skattskyldighet föreligger återverkar detta på avdragsrätten för skulder. Enligt 13 § 2 mom. AGL får avdrag göras endast för de skulder som kan hänföras till egendomen, såsom skulder på grund av förvärv, förbättring, reparation eller underhåll av den skattepliktiga egendomen eller, om fråga är om förvärvsverksamhet, lönekostnader, skatter och avgifter som belöper på förvärvsverksamheten.

13.2 Undanröjande av dubbelbeskattning

Den omfattande skattskyldigheten i Sverige och det faktum att olika länder tillämpar olika principer för att bestämma skyldigheten att erlagga arvsskatt medför att egendomen efter en avliden person kan komma att beskattas i flera länder. För att undvika sådan dubbelbeskattning har många länder ingått avtal härom.

För att undvika dubbelbeskattning äger Sverige, med stöd av 71 § AGL, rätt att ingå avtal med annat land.

Ingångna dubbelbeskattningsavtal med Sverige

Sverige har ingått dubbelbeskattningsavtal rörande arvsskatt med följande länder: Belgien, Danmark, Finland, Frankrike, Island, Israel, Italien, Nederländerna, Norge, Republiken Sydafrika, Schweiz, Spanien, Storbritannien och Nordirland, Tyskland, Ungern, USA och Österrike.

I denna framställning redogörs inte i detalj för innehållet i de enskilda dubbelbeskattningsavtalen utan här anges endast de principiella riktlinjerna och de olika metoder som finns för att undanröja dubbelbeskattning.

Ett dubbelbeskattningsavtal mellan två stater kan inte utvidga skattskyldighetens omfattning, men däremot inskränka denna.

Dubbelbeskattningsavtalen har tillkommit under en lång tidrymd och är delvis ordnade efter olika system. Avtalen är genomgående uppbyggda efter domicilprincipen, vilket innebär att arvsskatt enbart ska tas ut i det land där den avlidne var bosatt. Regelmässigt beskattas dock fast egendom och rörelsetillgångar i det land där de kan sägas vara lokaliserade.

Varje land har full frihet att i förhandlingar med ett annat land bestämma innehållet i ett dubbelbeskattningsavtal. Det förekommer därför många olika varianter av avtal. För att undvika detta har OECD utarbetat riktlinjer för hur ett avtal bör se ut. För närvarande gäller riktlinjer antagna år 1982 benämnda "Model Double Taxation Convention on Estates and Inheritances and on Gifts".

Hemvistbegreppet

Avtalen innehåller mer eller mindre långtgående definitioner av hemvistbegreppet. Avgörande för hemvistet är i första hand var den avlidne var stadigvarande bosatt vid tiden för dödsfallet. Vid dubbel bosättning blir det avgörande i vilket land som den avlidne hade centrum för sina levnadsintressen. Kan frågan inte bedömas utifrån dessa kriterier blir medborgarskapet ofta avgörande. Staterna kan också ha träffat en överenskommelse om hur frågan ska avgöras i oklara fall.

Det finns två sätt att genom avtal förhindra dubbelbeskattning, exemptmetoden och credit of tax-metoden.

Exemptmetoden

Exemptmetoden innebär, att den ena staten, sedan den andra tillagts beskattningsrätt till viss egendom, utelämnar denna när den skattepliktiga kvarlåtenskapen ska bestämmas. Exemptmetoden finns i två olika former.

1. Full exemption. Den egendom som ska beskattas i ett land blir inte beskattad i det andra landet och påverkar inte heller

skatteuttaget på annan egendom som ska beskattas i den andra staten.

2. Exemption with progression. Den egendom som beskattas i land A blir visserligen inte beskattad i land B men den har betydelse när skattesatsen för egendomen i land B ska fastställas. Denna metod är mycket vanlig i dubbelbeskattningsavtalen. Att tillämpa ett avtal som bygger på exemptmetoden är oftast inte förenat med några komplikationer. Om tvekan inte råder rörande bosättningsförhållandena och arten av den egendom den avlidne efterlämnar, är det bara att räkna ut hur stor del av den svenska skatten som vid en proportionell fördelning är hänförlig till den egendom som inte ska beskattas i Sverige.

Credit of tax-metoden

Credit of tax metoden innebär, att det land, som tillämpar den, beskattar all den avlidnes egendom men tillåter att den utländska skatt som erlagts för den till utlandet hänförliga egendomen avräknas från den inländska skatten. Även denna metod finns i två olika former.

1. Full credit innebär, att det utländska skattebeloppet i sin helhet får avräknas – även om det överstiger den på den utländska egendomen belöpande inländska skatten.
2. Ordinary credit innebär, att det avräkningsbara utländska skattebeloppet inte får överskrida den inländska skatt, som faller på den egendom, som beskattas utomlands.

Exemptavtalen har den stora praktiska fördelen att de kan tillämpas utan att man känner till hur stor skatt som tagits ut i det andra landet. Credit-avtalen är betydligt svårare att tillämpa. Här måste man bl.a. veta vilken egendom som beskattats i den andra staten, hur stor del av skatten som är hänförlig till den egendom som enligt avtalet beskattats där samt när skatten erlagts.

De nya dubbelbeskattningsavtalen bygger vanligen på en blandning av credit och exemption.

Angående dubbelbeskattningsavtalet mellan Danmark, Finland, Island, Norge och Sverige beträffande skatter på arv och gåva, observera SFS 1989:899 och 1994:280. Angående dubbelbeskattningsavtalet mellan Sverige och Tyskland, se även SFS 1994:1300.

En skuld som kan hänföras till viss egendom som ska beskattas i ett land, t.ex. en inteckningsskuld, ska vanligen belasta och dras av från den egendomen, medan övriga skulder dras av från egen-

domen i hemvistlandet. Detta kan dock variera något mellan de olika dubbelbeskattningsavtalen.

13.4 Befrielse från eller nedsättning av arvsskatt enligt 58 § AGL

58 § AGL

Har egendom beskattats såväl här i riket som i utländsk stat, må regeringen eller den myndighet regeringen förordnar till undvikande av eller lindring i dubbelbeskattningen, när skäl därtill äro, på ansökan medgiva befrielse från eller nedsättning av den här i riket fastställda skatten.

Dubbelbeskattning kan även undvikas om Sverige saknar avtal med det ifrågavarande landet. Nedsättning av skatten kan då ske med tillämpning av 58 § AGL. En förutsättning för nedsättning är att faktisk dubbelbeskattning inträtt. Ansökan prövas av RSV. Paragrafen kan tillämpas dels i fall där dubbelbeskattningsavtal med ett främmande land saknas, dels i fall där avtal finns men alla dubbelbeskattningsituationer inte blivit undanröjda i avtalet.

Efter hand har vissa principer etablerats beträffande tillämpningen av 58 § AGL. Enligt praxis krävs ömsesidighet, dvs. den andra staten skulle i en liknande situation medge befrielse eller nedsättning på grund av svensk arvsbeskattning. Detta ömsesidighetskrav är tillgodosett om staten ifråga enligt sina skattelagar inte tar ut någon arvsskatt på egendom belägen i annan stat. Det ska föreligga en faktisk dubbelbeskattningsituation. I princip medges inte nedsättning med mer än vad som motsvarar den erlagda utländska skatten på den egendom som anses böra beskattas endast i den andra staten. Om denna skatt överstiger den del av den svenska skatten som är hänförlig till egendomen i fråga, blir nedsättningen begränsad till sistnämnda del. Vid tillämpning av 58 § AGL blir det ofta nödvändigt att skaffa in uppgifter om skattereglerna i respektive främmande länder.

13.5 58 a § AGL

58 a § AGL

Även i annat fall än som avses i 57 eller 58 § äger regeringen eller den myndighet regeringen förordnar medgiva befrielse från eller nedsättning av skatt, när synnerliga skäl föreligger.

Med stöd av 58 a § AGL har regeringen möjlighet att, när synnerliga skäl föreligger, medge befrielse från eller nedsättning av skatt. Denna dispensregel är avsedd att tillämpas endast i undantagsfall och mycket restriktivt.

13.6 Förfarandet rörande eftergift av arvsskatt vid dubbelbeskattning

För den praktiska hanteringen rörande tillämpning av dubbelbeskattningsavtal finns särskilda bestämmelser i förordningen (1967:721) om förfarandet rörande eftergift av arvsskatt eller gåvoskatt vid dubbelbeskattning, den s.k. eftergiftsförordningen.

1 § eftergiftsförordningen

Ansökan om befrielse från eller nedsättning av arvsskatt eller gåvoskatt för undvikande av eller lindring i dubbelbeskattning prövas av Riksskatteverket utom i fall som avses i andra stycket.

Om ett ärende är av särskild betydelse eller annars sådant att det bör avgöras av regeringen, skall Riksskatteverket med eget yttrande överlämna ärendet till regeringen.

Av 1 § eftergiftsförordningen följer att frågan om dubbelbeskattning prövas av RSV utom i de fall där ett ärende är av särskild betydelse eller annars sådant att det bör avgöras av regeringen. Detta innebär att SKM ska fatta beslut i arvsskatteärendena på vanligt sätt enligt den interna rätten (föreskrifterna i AGL) – alltså som om inget avtal funnes. Det ankommer därför inte på SKM att undanröja den dubbelbeskattning som därvid kan uppkomma. Vid en sådan dubbelbeskattning måste den skattskyldige själv göra en skriftlig ansökan till RSV med begäran om befrielse från eller nedsättning av arvsskatt. Sedan RSV prövat ärendet kan verkets beslut överklagas till länsrätten.

Inte sällan krävs omfattande utredning i olika hänseenden för att kunna tillämpa bestämmelserna i dubbelbeskattningsavtalen.

För att slippa betala arvsskatten under den tid RSV handlägger dubbelbeskattningsärendet kan den skattskyldige ansöka hos Riksskatteverket om anstånd med att erlägga hela eller del av skattebeloppet. Av 17 kap. 6 § skattebetalningslagen (1997:483) följer att regeringen eller den myndighet som regeringen har förordnat att handlägga ärenden angående tillämpning av avtal för undvikande av dubbelbeskattning får vid handläggningen av sådant ärende bevilja den skattskyldige anstånd med inbetalning av den skatt som ärendet gäller. Av samma lagrum framgår vidare att anståndstiden får bestämmas till längst tre månader efter den dag då beslutet i ärendet fattades.

13.7 Bouppteckningsskyldighet

13.7.1 Allmänt

När ett dödsfall har inträffat, ska bouppteckning äga rum efter den avlidne. Bouppteckningen är ett led i denna utredning.

Bouppteckning ska förrättas inom tre månader från dödsfallet (20 kap. 1 § ärvdabalken). Skattemyndigheten kan dock förlänga fristen på begäran av dödsboet. Bouppteckningen ska sedan ges in till SKM för registrering inom en månad från förrättningsdagen (20 kap. 8 § ÄB). Det åligger SKM att bevaka att bouppteckning förrättas och ges in för registrering (20 kap. 9 § ÄB).

Omfattningen av bouppteckningsskyldigheten är beroende av om den avlidne vid sin död hade hemvist i Sverige eller inte.

13.7.2 Bouppteckningsskyldighetens omfattning

13.7.2.1 Allmänt om folkbokföring

Bestämmelser om folkbokföring finns i folkbokföringslagen (1991:481). Folkbokföringen grundar sig normalt på en persons faktiska vistelse. Enligt den s.k. dygnsviloregeln innebär detta att en person anses bosatt och ska folkbokföras på den fastighet där han eller hon regelmässigt tillbringar sin dygnsvila.

Folkbokföring sker fortlöpande. Detta innebär vid flyttning inom landet att den flyttande upphör att vara folkbokförd på utflyttningsorten den dag då han blir folkbokförd på inflyttningsorten. Av 34 § AGL och 2 kap. 2 eller 5 § skattebetalningslagen (1997:483) framgår vilken skattemyndighet som är behörig att fatta beslut rörande arvsskatt. Beslut fattas av den skattemyndighet som senast var behörig att fatta beslut som rörde den avlidne. Om den avlidne hade bytt folkbokföringsort efter den 1 november året före dödsfallsåret ska beslut efter utgången av dödsfallsåret fattas av skattemyndigheten i den region där den avlidnes senaste rätta folkbokföringsort var belägen.

13.7.2.2 Den avlidne hade hemvist i Sverige

Om den avlidne vid sin död hade hemvist i Sverige, ska bouppteckning alltid förrättas enligt svensk lag och omfatta all den dödes egendom, oavsett om egendomen finns här eller i utlandet. Detta framgår av 2 kap. 1 § lagen (1937:81) om internationella rättsförhållanden rörande dödsbo. Det är därvid utan betydelse om den avlidne var svensk eller utländsk medborgare eller om

**Den avlidne var
folkbokförd i
Sverige**

han saknade medborgarskap (var statslös). Det avgörande är hemvistet i Sverige.

En person som flyttar hit från utlandet, ska folkbokföras om det kan antas att han regelmässigt kommer att ha sin dygnsvila i landet under minst ett år framöver. Folkbokföringen utgör därvid en presumtion för hemvist i riket.

En person, som är folkbokförd här, kan emellertid efter registreringen ha flyttat från riket och stadigvarande bosatt sig i utlandet utan att anmäla detta till SKM. Han eller hon kan då normalt inte längre anses ha hemvist i Sverige. Vid utflyttning ska anmälan för avregistrering ur folkbokföringen göras senast en vecka före utflyttningen. Avregistrering sker när det kan antas att den utflyttade kommer att tillbringa sin dygnsvila utom landet under minst ett år framöver. En underlåtenhet att anmäla utflyttningen kan trycka på att utflyttningen inte är definitiv. I sådana fall kan det finnas skäl att anse att personen alltså har sin hemvist i Sverige.

**Den avlidne var
inte folkbokförd i
Sverige**

Avgörande för frågan, om en person som inte är folkbokförd i Sverige ändå ska anses ha sitt hemvist här i landet, är om personen i fråga kan anses stadigvarande bosatt här. Vid registrering i folkbokföringen ska hemvistfrågan bedömas med ledning av samtliga omständigheter i det enskilda fallet (prop. 1990/91:153 s. 133 f). Det grundläggande momentet för bedömningen är därvid att dygnsvilan regelmässigt tillbringas här i landet under den för den inflyttades förhållanden normala livsföringen. Vistelsen ska vidare vara avsedd att vara minst ett år. Om någon regelmässigt tillbringar dygnsvila både inom och utom landet, får hemvistfrågan bedömas med hänsyn till andra omständigheter. Vid denna bedömning bör familjeförhållandena normalt tillmätas störst vikt. Har den avlidne under vistelsen här regelbundet bott hos sin familj, bör han anses ha haft sitt egentliga hemvist i riket. Med familj avses normalt makar, registrerade partnerskap och sambor (även homosexuella) eller hemmavarande barn. För den som saknar familj bör normalt anknytningen på grund av arbetsförhållanden väga tyngst. Genom att samtliga omständigheter beaktas, finns dock möjlighet att ta hänsyn till de speciella omständigheterna i det enskilda fallet.

13.7.2.3 Den avlidne hade inte hemvist i Sverige

Om den avlidne vid sin död inte hade hemvist i Sverige men var svensk medborgare eller efterlämnade egendom här i riket, ska boet avträdas till förvaltning av boutredningsman och boutredning ske enligt svensk lag. Detta framgår av 2 kap. 2 § lagen

(1937:81) om internationella rättsförhållanden rörande dödsbo. Är den efterlämnade egendomen av ringa värde kan i stället socialnämnden ta hand om kvarlåtenskapen (2 kap. 3 §).

För svensk medborgare som vid sin död hade hemvist i annat nordiskt land gäller dock att boutredningen efter honom i sin helhet ska äga rum i dödsfallslandet; se lagen (1935:45) om kvarlåtenskap efter den som hade hemvist i Danmark, Finland, Island eller Norge. Svensk domstol är inte behörig att ta befattning med avvecklingen av boet i vidare mån än den lagen tillåter.

När boutredning enligt svensk lag ska äga rum efter en svensk medborgare som saknade hemvist här i riket, ska boutredningen – och därmed även bouppteckningen – omfatta all den avlidnes egendom oavsett om den finns här eller i utlandet, jfr 2 kap. 5 § lagen (1937:81) om internationella rättsförhållanden rörande dödsbo.

När boutredning enligt svensk lag ska ske efter utländska medborgare som inte har haft hemvist i Sverige men som efterlämnar egendom här, ska boutredningen – och därmed även bouppteckningen – endast omfatta här befintlig egendom samt skulder till svenska medborgare och till andra borgenärer med hemvist här, se 2 kap. 6 § lagen (1937:81) om internationella rättsförhållanden rörande dödsbo.

13.7.2.4 Bouppteckningsskyldigheten i förhållande till skattskyldighetens omfattning

Den civilrättsliga skyldigheten att förrätta bouppteckning sammanfaller inte alltid med arvsbeskattningens territoriella omfattning. Om t.ex. en svensk medborgare bosatt i ett annat nordiskt land avlider, föreligger inte bouppteckningsskyldighet i Sverige, men en arvs- eller testamentslott efter den avlidne ska ändå i vissa fall deklarerar och beskattas här.

13.8 Arvsdeklaration

Den svenska arvsskatten fastställs vanligen i samband med att en bouppteckning registreras. Från denna huvudregel finns ett antal undantag. Ett undantag är att ett förvärv i stället ska arvsdeklarerar. Bestämmelser om arvsdeklaration finns i 45-50 §§ AGL.

När ett förvärv ska arvsdeklarerar ska den skattskyldige upprätta en arvsdeklaration och ge in denna till SKM.

Enligt 45 § AGL ska en arvsdeklaration ges in till SKM i bl.a. följande fall:

- a) Vid förvärv av en arvs- eller testamentslott efter en svensk medborgare som inte hade hemvist i Sverige i de fall då skyldighet inte föreligger att förrätta bouppteckning i Sverige (45 § A) 1) AGL).
- b) Vid förvärv av en arvs- eller testamentslott efter en utländsk medborgare som vid sin död inte hade hemvist i Sverige (45 § A) 2) AGL).

Skattskyldigheten är i dessa fall begränsad till den typ av egendom som anges i 4 § andra stycket AGL, dvs. egendom som anses ha särskilt stark anknytning till Sverige, t.ex. fastigheter i Sverige. Skatten på förvärvet bestäms på grundval av arvsdeklarationen.

En arvsdeklaration avseende ett förvärv av en arvs- eller testamentslott ska, enligt 46 § AGL, ges in till SKM inom fyra månader från skattskyldighetens inträde. Anstånd med att avlämna deklaration kan på begäran ges av SKM enligt 17 § fjärde stycket AGL.